

Тривога

Борис Олійник

Матері

Серед ночі,
як вляжеться нервів і пристрастей вихор
І радисти замкнуть на ключі телеграфні ефір,—
У свідомість мою
нерозгадним для розвідок шифром
Б'є депеша Тривоги
крізь темінь густу, як графіт.
Я щоночі вдивляюсь
в застигли віконні екрани:
Крізь історії пил,
крізь розпачливий вереск, війни
Силуетам Діаса і Лорки ти стала, Іспаніє,
На безхмарному небі моїх наболілих зіниць.
Б'є Тривога!
Я знаю: в призначений долею вечір
Три зозулі мені напропорчать дорогу в саду.
І, як плащ матадора,
накинувши небо на плечі,
По маршрутах Тривоги
з Вкраїною в серці піду.
Ви махніть на прощання хустинами білими, чайки,
Може статись, що я
притомлюсь на чужій стороні...
Андалузька гітара
зітхне наді мною печально,
І, як зігнута шпага, впаде мені місяць до ніг.
Я не можу не йти!
Не тужи, не жалій мене, мати,—
За бар'єрами мук,
за іржавими ширмами грат
Жде Республіка нас,
арештована в тридцять дев'ятім,
Заховавши надію в могилах інтербригад.
Серце, в путь!
...А тобі на розраду у сивому горі

Я лишу на причілку,
де маки багряно ярядь,
Романоєро циганські
зеленочубого Лорки,
Ти ж мені подаруй
на далекі шляхи "Кобзаря".
Я пройду! Проповзу!! Я прорвусь
крізь капкани охранок —
І під мури в'язниць,
під дволику єлейність церкв
Підкладу своє серце,
заряджене ураганом,
І своїми ж руками
рвону вибухове кільце!
І на тому камінні,
де серце моє розкололось,
Похитнувши на вибухах
місяця срібний ковчег,
На високих вітрах
зашумить українська тополя
Голубими листками
моїх і твоїх очей.
...Серед ночі,
як вляжеться нервів і пристрастей вихор,—
В материнські надії,
у чисту криницю журби
Тихо ввійде вона
нерозгадним для розвідок шифром,
Від єдиного сина
остання депеша Судьби.
Ти накинеш хустину
на свій старомодний очіпок,
І незнана тривога
торкнеться твоїх долонь.
...А під ранок тобі
на розписанім сонцем причілку
З чорнозему полтавського
зійде іспанський лимон.